

D ů v o d y:

Dokavad nebyly přidělené pozemky odevzdány přidělci do vlastnictví, nelze na jeho práva k nim vůbec vésti exekuci bez svolení Státního pozemkového úřadu, protože jednak není ještě jisto, zda se přidělených nemovitostí přidělci vskutku definitivně dostane, jednak by se tím znemožňovala případná omezení, jež Státní pozemkový úřad ve smyslu předpisů § 23 příd. zák. přidělci má uložit, a mařen by tak byl účel zákona, jenž je dán v zájmu veřejném, neboť jde v reformě pozemkové o reformu sociální. Ostatně v projednávaném případě bylo podle zprávy Obvodové úřadovny v H. přidělkyni uloženo omezení, že bez svolení Státního pozemkového úřadu nezciží a nezatíží přidělené pozemky, zabavení a vnucená správa však zřejmě spadá pod pojem zatížení zde zakázaného, a v rozhodnutích čís. 5891, 6014, 6133, 7148 sb. n. s. provedeno, že, co platí o zcižení a zatížení dobrovolném, platí nutně v duchu zákona i pro zcižení a zatížení exekuční, ježto by jinak zákon snadno mohl býti obcházen. Jestliže zabranou půdou nakládal vlastník bez svolení Státního pozemkového úřadu, jest tato dispozice podle § 7 záb. zák. neplatna tak, že nemá proti Státnímu pozemkovému úřadu účinku, takže ji tento prostě může ignorovati. Ale protějškem k tomu je případ, že disponováno bylo bez svolení Státního pozemkového úřadu půdou přidělenou a jsou i tu všechny dispozice, k nimž bylo třeba jeho svolení, bez jeho svolení v stejné míře neplatny. Tím jest vyřízena i námitka stížnosti, že se Státní pozemkový úřad zachoval nečinně ke vnucené správě povolené Spořitelnímu a záložnímu spolku k dobytí pohledávky 4.140 Kč, nemůže stěžovatelka z tohoto mlčení Státního pozemkového úřadu proti osobě třetí vyvozovati nějaká práva pro sebe, tím méně, když jest možno, že Státní pozemkový úřad tuto vnucenou správu spolku trpí možná právě v zájmu skoncování přidělu, na př. kdyby přidělce částku, kterou Státnímu pozemkovému úřadu za přiděl dluhuje, byl si vypůjčil právě u jmenovaného spolku, jenž chce býti pro její řádné splacení zajištěn. Zkrátka, jest to věcí Státního pozemkového úřadu, jaké postavení v každém jednotlivém případě zaujme a nemůže mu je soukromá strana, ani tedy stěžovatelka, předpisovati. O oprávnění Státního pozemkového úřadu k stížnosti proti povolení exekuce bez jeho svolení nepřipustné nemůže býti pochybnosti, i jest tato námitka stížnosti beze všeho základu.

Čís. 7712.

Ku prozatímnímu opatření povolením odděleného bydliště a prozatímní výživy maželce ve smyslu § 382 čís. 8 ex. ř. nestačí, že manžel porušil některý z právních statků, jimž zákon předpisy o rozvodu manželství poskytuje ochranu, nýbrž se vyžaduje dále, by byla manželka porušením takového statku ohrožena na své tělesné nebo duševní integritě. Nestačí po případě manželkou nastrojené cizoložství manželovo.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1928, R I 30/28.)

Návrhu manželky, by jí bylo povoleno prozatímní opatření odděleného bydliště a placení výživného manželem, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Žalobkyně opírá návrh na povolení prozatímního opatření pouze o cizoložství, o něž se její manžel se služebnou Martou G-ovou částečně pokoušel, částečně je vykonal a při němž byl jí dne 22. června 1927 překvapen. Z hodnověrných údajů Marty G-ové slyšené jako osoba přezvědná, vychází na jevo, že jí žalovaný v květnu 1927 ve své lékárně chtěl použití, avšak bez úspěšně, a že po druhé byla pohnuta svou zaměstnavatelkou a žalobkyní samotnou slibem, »dopadne-li rozvod dobře, že jí dá 80 Kč« k tomu, by se oddala žalovanému a to v přítomnosti žalobkyně samotné, která byla uschována pod stolem. I když se tudíž žalovaný provinil proti povinnosti manželské věrnosti, jest to připisovati především vlastnímu neomluvitelnému chování žalobkyně, která, ačkoliv mohla zabrániti poklesku svého manžela, opomenula toho, naopak nedbajíc jakéhokoliv studu, přiměla nezkušenou služebnou k tomu, by se žalovaným vešla ve styk, zřejmě, by si, jak z údajů Marty G-ové vychází na jevo, případem cizoložství jí samou vyprovokovaným opatřila rozvodový důvod. Bylo by to tudíž přímo výsměškem každému právnímu cítění a zásadám mravnosti, kdyby za těchto okolností bylo mluveno o »ohrožení« žalobkyně, zvláště když její chování i jako zaměstnavatelky Marty G-ové tvoří předmět trestního řízení, které až dosud není právoplatně skončeno. Poněvadž žalobkyně neuplatňovala pro svůj návrh dalších důvodů, bylo vyhověno rekursu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud právem odepřel stěžovatelce povolení odděleného bydliště a prozatímní výživy ve smyslu § 382 čís. 8 ex. ř. Ku prozatímnímu opatření, o něž bylo žádáno, nestačí, že manžel porušil některý z právních statků, jimž zákon předpisy o rozvodu manželství poskytuje ochranu, nýbrž vyžaduje se dále, by manželka byla porušením takového statku ohrožena ve své tělesné nebo duševní integritě. V tomto případě jest sice osvědčeno, že se manžel stěžovatelčin jednou o cizoložství pokusil a po druhé se ho skutečně dopustil. Za to však schází druhý předpoklad prozatímního opatření, t. j. ohrožení stěžovatelčino. Stěžovatelka dala zřejmě na jevo, že jí vůbec nezáleží na statku, jež její manžel cizoložstvím porušil, tím, že vlastním neomluvitelným chováním příležitost k cizoložství nastrojila. Neboť jest osvědčeno, že, ačkoliv mohla zabrániti poklesku svého manžela, tak úmyslně neučinila, nýbrž vyčkala, až nezkušená služebná s manželem vešla ve styk. A na tom nemění nic, že se tak stalo jen proto, by případem cizoložství jí samou vyprovokovaným opatřila si důvod k rozvodu.